

Segon grup

Carmelo. Alguns nervis, exercicis d'estirament, precalentament, darrera cerveta, "telefoneu a Carmelo", pastilla de glucosa, comprovem les provisions d'aigua, "no patiu que en podem aconseguir al càmping de Tírig", "jo he agafat aspirines i "tiretes"", "jo duc "after-bite" i factor protector número 8", "Manuel, posa't un poc de crema a eixes cames que estan molt blanques", " ah, no cal, no; no patisques que com jo no he fet cap mal al sol ell tampoc me'n farà a mi!". Van tocar les dues a la torre de l'església i encara no havia arribat Carmelo. Van tornar a tocar - aquest costum que hi ha de recordar les hores, ja sabeu- i llavors sí que estàvem tots. Lola i Angelines, la dona de Juan ens van acomiadar: " vinga poseu-vos per la "foto", va, ja podeu anar-vos-en; ens veurem aquesta nit a Catí,

us esperarem fent-mos una Coca-Coleta". Darrers consells i endavant!!: eixíem els deu amb totes les ganes, amb tota la il·lusió i amb un sol de justícia: eren les dues i deu. "A reveure, fins més tard". La gent guaitava per les portes, jo els mirava de reüll i notava l'expressió d'incrèdilitat en les seves cares com dient "Xa mira, aquestos " bàrbars", amb el sol que fa, també aniria jo!" I allà que anàvem xin-xano, Avinguda València avant, vam trencar per un carrer i vam eixir a la casa de Melània, la germana de Brígida. Feia calor, prou calor. El sol estava ben alt, en la vertical, quan vam passar per l'era, la vaig reconèixer tot d'una - l'havia vista abans en una fotografia d'un calendari -, amb la figuera, els banquetes i aquella caseta tan polida. Després el cementiri, amb els xipressos i la tàpia blan-

ca. Tot anava quedant darre-re. A les tres i deu ja estàvem fent la primera "parada tècnica" al pou de la "Torre Ebrí": Manuel va decidir que l'aigua estava "poc pouada"; Juan, per no perdre el costum, es va fer una cigarreta- de les moltes que, igual que David, s'hauria de fer-, sota el mateix ametller que havia triat l'any anterior per "irrigar-lo" -de fet, aquell arbre es notava més ufanós -; Carmelo es va menjar un préssec i Irma es va pegar la primera xopada- per si no ho sabeu, Irma no sua i li costa mantenir una temperatura corporal adient, és per això que ha d'anar alerta i refrigerar-se d'aquestes formes quan fa molta calor-. Vint minuts més tard vam arribar al mas de Bosseta, d'un blanc immaculat que feia mal als ulls. Una dona- supose que l'ama, en veure deu persones amb bastons a les mans

va decidir d'amagar-se, no fos cosa que... "però, senyora, si nosaltres som gent de pas i de pau!!" ; Rocher, David i Davi no es van poder aguantar i van pujar una paret per veure uns porcs senglars que tenien en una soll. A les quatre ja estàvem a la Caseta del Procurador, amb els seus xipressos "esquilats" -segurament per la calor-, i un munt de gossos lligats; allà un home va tenir el detall d'engegar el motor i traure aigua per a què ens refrescàrem un poc. En aquest punt del camí Juan va començar a dir que no sabia per què dimonis venia, que tan bé com estaria ell sentat al frankfurt, davant d'una cervesa fresca, que qui li feia posar-se en aquests embolics, i així, ell no parava de remugar i jo no parava de riure pels seus comentaris, i tanta gràcia em feien que quan callava,